

— Μπορεί να τὰ γράψω και να τὸ υπογράψω, γιὰ νὰ μὰς κάνει νὰ γελάει μαζί του.

— "Όχι, κ' ὁ Σπαθοπούλου πού μᾶς εἰδεξε ὡς τώρα πόσο βλαβερά καὶ πόσο μισητά τὰίτιαται.

— Μακάρι ἐγὼ τὸ γαϊοσκιά γιὰτ' ντροπιάζονταν τὰς ἐπισημοῦς ἐπὶ τὸν μαῖ!

— "Πόρρω, κ' ὁ δὲ ἄλλος τόπος πὺν ἀντρεχάται τὸν κ. Βενιπούλου.

— Δὲν τὸ εἶπα, ἄλλο μὰς εἶπαν πὺς εἶναι ὁρατὸ βιβλίον, καὶ τὸ πιστεύουμε.

— Μὰς εἶπαν καὶ κἀν ἄλλο πὺν τρεῖς, ποὺ τὸν συγγενεῖν.

— Μὰς εἶπαν ἄλλο πὺν τρεῖς, ὅτι μὴν γιὰ τὴ δική του ἐξουσία, καὶ ὅτι καὶ τὴν ἐξουσία τοῦ στοιχειοθετῆ καὶ τοῦ πιστῆ πὺν τοῖς ἄλλοις γιὰ τὸ βιβλίον του.

— Καὶ γὰρ αὐτὸς ἐπισημὸς τὰ ἄλλα τὰς τῆς τοῦ ἐπιστολῆς.

— Μὰς εἶπαν.

— Οἱ «Παπα-Βουακισί» πὺν δημοσιεύουμε σ' ἄλλῃ στήλῃ εἶναι παρμένοι ἀπὸ τὸ «Φῶς» τῆς Νέας.

— Τοῖς εἶναι γράφει τὸ «Στρατιώτικον» τοῦ «Φῶτος» καὶ τοῖς ἀνταρτιστοῦν καὶ μᾶς γιὰ τοῦ λόγου.

— Πρῶτα γιὰτ' εἶναι ἐξουσία γραμμῆς.

— Καὶ δεύτερο γιὰτ' εἶναι ἐπὶ τὸν γιὰ μᾶς εἶναι.

— Μὰ τὴ φασαρία τῆς Πεντέλης καὶ μὰ τὴ μελετωμένη μετακίνησι τῆς Μονῆς Περικλῆ, εἴδε νὰ μαθούμε πὺς τὰ περὶ νὰ καλοῦνται καὶ πὺς χοντροῦνται.

— Μια ἐπιφυλλίδα φιλοσοφική, πρῶτης τάξεως σὺ εἶχουμε γιὰ τὸ ἄλλο σὺλλο.

— "Ἐπιγράφεται «ὁμορφύμενος κατὰ δασκάλων» κ' εἶναι γραμμῆς ἀπὸ τὸν Νέον Φίλιντο.

— Τὸ τί ἐπὶ τὴν παλαιότητα εἶναι μαγαλόττητος Πολιτικῆς «δασκαλοδασκάλων» σ' αὐτὴν, δὲν περιγράφεται.

— "Ἐπὶ τὴν ἐπιτοχὴ πὺν εἶχαν οἱ «Κοῦρ-δοι» ὁ ὅσιος τῆς «Ὀμορφῆς» ἐτοιμάζεται νὰ παῖξῃ καὶ δεύτερο ὅριον τοῦ Κομπύτη, τὴ «Φασαρία τῆς Νέας».

— Ὁ κ. Χρηστομάνος, μὰς εἶπαν, καταγίνεται κατὰ μόνον, μεταρρυθνίζονται ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ τὴν Ἀντιγόνη, τοῦ Σοφοκλῆ.

— Γιὰ νὰ ποιεῖται πὺς μποροῦν νὰ μεταρρυθνίζονται καὶ τὴν «Ἀλκαῖαν».

— Γιὰ τὸ Θεὸ ὅμως, νὰ μὴ ἀρχίσῃ νὰ τὴν ἐπιταγορεύῃ καὶ τὴν Ἀντιγόνη.

— Νὰ τὴν γράψῃ μὲ τὰ χέρια του, γιὰ νὰ μὴν πῶθῃ ὅτι ἐπαθε μὲ τὴν «Ἀλκαῖαν»... ἀπὸ τοῦς ἀντιγραφῆς!

— Τὴν ἀμείμητη γειογραφία τοῦ κ. Μιστριώτη πὺν δημοσιεύουμε στὴν πρώτη σελίδα μὰς τὴν ἐδάνεισε ἡ «Ἐστία».

— Εἶναι νὰ αὐτὴ μὲ ἀπὸ τὴς πολλῆς ἐπιτοχῆς τοῦ ἐρασιτέχνη γυλογράφου κ. Sadi Noûl.

— Ὅπως σ' αὐτὴ, εἶναι καὶ σ' ὅλες τὴς ἄλλες του, πὺν δημοσιεύουμε στὴν «Ἐστία» καὶ στὴν «Ἀκρόπολιν», οἱ γερὲς καὶ ζωντανῆς γραμμῆς ἀποτελοῦν ὅλη τὴ δύναμι τοῦ γυλογράφου.

πρόσεξαν ἀρκετὰ στὴ γλώσσα τὴν ἀλάφερτη, ὅπως τὴν ἔκαμε ὁ λαός. Ἡ λύπη μὰς ἀρτὴ δὲν εἶναι διόλου τὸ παράπονο τοῦ σχολαστικοῦ, πὺν δὲ θέλει νὰ πατηθῇ, μὴτε ὁ παρρησιόχης κανόνας τῆς γραμματικῆς. Ἦχει ἄλλη κίττα πὺν ἀνυπόληπτη, καὶ μὰς ἐμάχον ἴδιοι τους νὰ λυπούμαστε, γιὰτ' ἀφτοὶ μὰς ἐμάχον τί θὰ πῇ καὶ ποιητῆς. Νῆς τὸμαθε περίφημα ὁ Σολωμός, ἀφου γιὰ τὸ Σολωμό εἶναι σήμερις ὁ λόγος. Ὁ σωπτός ὁ ποιητῆς, ψυχὴ καὶ γλώσσα, εἶναι ὁ φωνὴ τοῦ λαοῦ του. Χρέος του νὰ ξεδιακρίνῃ καὶ ἀχάλαστο νὰ ποιεῖται κάθε ψιθύρισμα τῆς ψυχῆς καὶ τῆς γλώσσας. Ὁ ποιητῆς εἶναι ὁ μεγάλος πατριώτης. Πρῶτο πρόσωπο σ' ὅλους τοὺς τόπους τοῦ κόσμου, πὺν πολὺ ἀκόμη στὴ Μουσουλμανισμένη τὴν Ἑλλάδα, πὺν ἀνώτερό του δὲν ὑπάρχει. Ὁ ποιητῆς γιὰ ὅλους θὰ λαλήσῃ. Παντοδύναμα θὰ νοιῖται τὴ φωνὴν του, γιὰ νὰ ψάλλῃ τῆς πατρίδας τὰ μεγαλεῖα. Ἀφτοῦ, μ' ἕνα χῶδι τῆς καρδιάς του, ὅπως ἡ μάνα τὸ παιδί, ἔθνος ἀλάκαίρο θὰ μαγεψῇ μ' ἕνα λόγο τῆς ἀγάπης, σὺν νὰ εἶχαν τὰ λόγια του φτερά, ἀνάλαφρα θὰ μὰς σηκώσῃ, νὰ μὰς πᾶν ἐκεῖ πὺν θέλει, μὰς του νὰ μὰς πάρῃ κ' ἡ καρδιά μὰς μέσα μὰς νὰ λιώνῃ πὺν μὰς πῆρε. Ἀφτοῦ, ὅταν ἡ Λερτεριά μὲ τὸ χέρι τῆς τὰκούραστο, ἀνάψῃ τοὺς ἀγίους τοὺς πολέμους, θὰ βροντήξῃ

— Κάθε γραμμὴ του εἶναι κ' ἕνας πάλμος ζωῆς. Οἱ γραμμῆς του μιλάνε.

— Τί δὲ αὐτὸς λέει ὁ κ. Μιστριώτης μὲ τὸ ἀρχαιοπρεπὲς κοῦστουμι του!

Ο ΙΔΙΟΣ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ συνδρομηταὶ τῶν Ἀθηνῶν ὅσοι ἄλλαξαν κατοικίαν, νὰ μὰς τὸ δηλώσωσιν γιὰ νὰ ξέρουμε πὺν νὰ στέλνουμε τὸ φύλλον.

Παρακαλοῦνται καὶ οἱ ἄλλοι συνδρομηταὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ πὺν δὲν ἐστειλάν ἀκόμη τὴν συνδρομὴν, νὰ μὰς τὴν στέλνουν ἀφού, καθὼς εἶναι γραμμῆς καὶ στὸν τίτλο τοῦ φύλλου, ἡ συνδρομὴ πληρῶνται μπροστά.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΝΙΚΟΛ. Σ. ΛΑΡΔΗ

Τὸ τελευταίον ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ πλου-

σιώτερον εἰς μηχανήματα

ΕΚΤΕΛΕΙ ΟΙΑΣΔΗΠΟΤΕ ΣΧΕΤΙΚΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ -- ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΛΕΩΝ 28

ATELIER DE RELIEUR

N. S. LARDIS

ATHENES—RUE PRAXITELLES 28.

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΠΡΙΝΑΡΗ-ΦΟΥΝΤΟΥΚΛΗ

ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΡ. 26Α

ΕΤΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Ἐναρξί μαθημάτων 10 Σεπτεμβρίου, ἡμεραν Τετάρτην.

ΣΤΟ ΦΥΛΛΟ

ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

N. ΚΟΝΕΜΕΝΟΥ: Δύο συμβουλαίς.

M. ΜΑΛΑΚΛΑΣΗ: Τρικυμία (ποίημα).

Γ. ΠΕΡΓΙΑΤΙΤΗ: Τὰ ἐρωτικά τραγούδια τοῦ Ἀρμένι ποιητῆ Nahabet Koutchak.

M. ΦΙΛΗΝΤΑ: «Κατὰ δασκάλων ὁμορφύμενος».

A. ΕΦΙΛΑΛΙΩΤΗ: Τὸ πούλι (ποίημα).

ΝΙΤΣΕ: Οἱ ἔξοχοι ἄνδρες, (μετάφρ. Π. Γινετού).

καὶ θὰ στράψῃ, σταλὶα αἶμα στὴς φλέβες σου δὲ θάρσῃ, πὺν νὰ μὴν τὸ κάμῃ φωνιὰ. Ἀφτοῦ, πάλι, σὺν πέσῃς λαθωμένος, ἢ σὺν πονεῖς, μὲ τὰ γλυκά, μὲ τὰ θεογλυκά του τὰ δάκρυα, σὺν σου θάρσῃ νὰ σὲ παρηγορήσῃ. Λιγώτερο ἐσὺ θλίβεσαι καὶ χαιρέσαι λιγώτερο ἀπὸ τὸν ποιητῆ, γιὰτ' ἀφτοῦ θλίβεσαι καὶ χαιρέσαι περισσύτερο ἀπ' ὅλο τὸ ἔθνος πὺν ὅλο μέσα του τὸ νειώθει, πὺν ὅλο μέσα του ζῇ. Ἀφτοῦ θὰ σοῦ μάθῃ καὶ τὸ καλὸ καὶ τὸ φέλιμο, θὰ σοῦ μάθῃ τὴν ἐλπίδα, καὶ νὰ κλαίῃ θὰ σοῦ μάθῃ καὶ νὰ γελάῃ. Ἀφτοῦ πὺν ὅλος πὺν εἶναι καλοσύνη, πὺν ὅλος ὅλος του εἶναι ἀγάπη.

Ἀγάπη τοῦ χρωστοῦμε καὶ μᾶς. Ἀκουστὰ νὰ λένε πὺς ὁ Σολωμός, πρῶτοῦ πεθάνῃ, κορυφαίος ἴσως καὶ κἀπως ἀπελπισμένος, βλεπόντας πὺς ὁ κόσμος δὲν ἀγαποῦσε, δὲν πολυκαταλάβαινε τὰ μονάκριβά του τὰ ἰδανικά, πῆρε κ' ἔκαψε ἡ ἔξοσις ὁ ἴδιος τοὺς στίχους πὺν ἐλπίζε νὰ ληθῆσιν τὰ ἰδανικά τῆς τέχνης καὶ τῆς ψυχῆς του; Ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω. Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω πὺς ἕνας ποιητῆς σὺν τὸ Σολωμό, ἔκαψε τέτοιαν ἀπόφαση, πὺς τὸ βάσταξε ἡ καρδιά του νὰ τιμωρήσῃ τὸ ἔθνος. Γιὰτ' ἔκρινε ἀληθινὴ τιμωρία. Τί δυστύχημα μεγαλύτερο, παιδιὰ, φαντάζεται κανένας στὴν Ἑλλάδα, παρὰ νὰ σωπάσῃ ὁ ποιητῆς, πὺν

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Judas Errant. Καὶ μᾶς ἐλέγημε πὺς μὰς λησμονήσῃς! Περαιστὶα σὺν Ὁμοῖον, εἶναι πρηνὸν καὶ τὸ κανονόγῃ σου. Τὸς το καλλίτερο πρηνὸν μαγικόν. Μακάρι κ' ἄλλο τὸς νῆτον. Γιὰ τὰ ἄλλα θὰ τὴς γράψουμε καὶ σφόντισαι νὰ πᾶν τὸ πρῶτον μᾶς. — κ. Δαν. εἰς Βακού. Δὲν ἔχετε δικίον. Τὸ γραμμὴ πὺν ὅς τὴς στέλνουμε αὐτὴς τὴς ἡμέρας, ἐλπίζουμε, πὺς ἔκ σὺς κενὴ νὰ ληθῆσῃ γνῶμη. Ἀν μὰς ἐπὶ ληθῶναι ὅλοι μὲ ὅλη, αὐτοῦ στα γὰ- λικὰ μὰς! — κ. Νηλ. Πηρον. Ἐξαρτιστοῦμε πρην, μὰ γιὰ τὴν μετάρρησιν τοῦ «Τίτλου» πρην καὶ γιὰ ὅλες τὴς μετάρρησεις τῶν ἡμερῶν πὺν ἔχον καὶ γίνονται σὺν Ἑθνηκῇ μὰς γλώσσῃ, θὰ γράψῃ ὁ κ. Παλαμάς. Ἰσως σ' ἄλλο πρην ὁμορφύμενος, τὸ ἄφρο σου. — Γουρῖν Καταλάβαται τὰς τίποτες: Ὅλοι μᾶς. Κ' ὅμως κἀθε μέρα στὴς ἐφημερίδες σου καὶ τὴς πρην γιὰ τὸ ζήτημα τῆς διαλύσεως. Μὰ καὶ τί δὲν ἀνταρτίζονται; — κ. Γ. Πηρον. Δὲν τὸ εἶδαμε γιὰ νὰ τὴς πῶμε καὶ τί ἄλλοι; Ὁ κ. Παλαμάς, καὶ δὲν μὰς τίσταινε γιὰτ' αὐτὸς εἶναι ἀπὸ τοὺς ἐθνικούς μὰς ἐκείνους ἔθνος πὺν ἐνταρτιστοῦν μόνον γιὰ τὴν μεγάλην κληρονομίαν. — Γ. Πηρον. Γιὰτ' δὲν μὰς γράφει; θυμώσῃ. ὅς γράφεται καὶ ἔμειναν ὅπως ἀπάντηται. — ὁ Σοφός. Ἐκκαίτε λήθῃ, μὰς γράφει ἡ δ. Ἀποδοκνοῦσα, καὶ τὸ γραμμὴ τὰς ἐφημερίδες ἄλλῃ νὰ τὸ στέλνεται. Αὐτοῦται πὺν δὲν εἶναι ἡ δ. πὺν ἐννοεῖται.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἢ τοι φράγκα καὶ λίρας, στερελῆς ἀποδοτέας εἰς ὅρι- σμένην προθεσμίαν ἢ διαρκείας. Αἱ εἰς χρυσόν κα- ταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρῶνονται, εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις, εἰς χρυ- σόν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὅψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξω- τερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιστοῦ. Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρῶνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσεϊ τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς, ἐν Κερκύρᾳ δὲ, Κερραλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ διὰ τῶν ἐκεῖ ὑποκαταστημάτων τῆς Ἰονικῆς Τραπεζῆς.

ΤΟΚΟΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

Κατ' ἔτος	διὰ καταθέσεις
1) 2 ταῖς ο)ο	6 μην. τοῦλάχισ.
2 » ο)ο	1 ἔτους »
3) 2 » ο)ο	2 ἐτῶν »
2 » ο)ο	4 » »
4 » ο)ο	5 » »

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδί- δονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικὰ ἢ ἀνώνυμοι.

Ἑλλάδα τὴν ἔκαμε αὐτὸς, ἀπὸ τὰ χρόνια τὰ πα- λιά; Γιὰ βέβαιον τὸχον πὺς ὁ Σολωμός, ὅς πικρα- μένος καὶ νὰ εἴτανε κάποτε, πάντα παρηγορήθηκε μὲ τὰ ἰδανικά του. Ὁ ποιητῆς γιὰ τὰ ἰδανικά του καὶ μόνον δουλέψει, πὺν κατόπιν γίνονται: ὅλον ὅμας ἰδανικά. Βλέπετε πὺς σήμερις τὸν προσκυνούμε. Ὡς τόσο, ἴσως εἶναι καλὸ καὶ νὰ προσέχουμε, καλὸ νὰ μὴν ἀπομείνῃ δυσαρστημένος ὁ ποιητῆς. Δὲ στάνει νὰ τοῦ στήσωμε ἀνταρτίαν, πρέπει νὰ τοῦ γλυκαίνουμε καὶ τὴ ζῆση. Δὲν πρέπει νὰ σφαλνῇ τὸ στόμα ὁ ποιητῆς, νὰ στέκεται μακριὰ ἀπὸ μᾶς. Τί δὲ θὰ δίδῃς τώρα, νὰ τὸν εἶχαμε μπρο- στά μὰς τὸ Σολωμό, νὰ τὸν ἀκούγαμε νὰ μὰς μι- λοῦσε! Χαμόγελα θὰ γέμιζε ἡ ἑλπίς πρην πέρα. Ὁ ποιητῆς εἶναι πάντα λυπημένος. Ἦνα χαμόγελο νὰ δῇ ἀπὸ κεῖνα, τὰ γλυκὰ χαμόγελα τῆς ψυχῆς μὰς, καὶ στὰ στήθια του ἡμέσως θὰ ξανοίξῃ τὸ λουλούδι τῆς καλοσύνης. Θὰ ξανοίξῃ καὶ στὰ στήθια τὰ δικὰ μὰς, γιὰτ' ἔκρινε καὶ μᾶς στὸ πρόσωπό του νὰ λάμπῃ τὸ ρῶς ἐκεῖνο τὸ σπλαχνικὸ πὺν λέγεται Ἰδέα.

Διὸς οὐς
ΨΥΧΑΡΗΣ